अहेरिव पयःपोषः पोषकस्याप्यनर्थभृत् ॥ ९ ॥
वेनः प्रकृत्यैव खलः सुनीथागर्भसंभवः ।
निरूपितः प्रजापालः स जिघांसति वै प्रजाः ॥ १० ॥
तथापि सान्त्वयेमामुं नास्मांस्तत्पातकं स्पृशेत् ।
तद्विद्वद्भिरसद्वृत्तो वेनो ऽस्माभिः कृतो नृपः ॥ ११ ॥
सान्त्वितो यदि नो वाचं न ग्रहीष्यत्यधर्मकृत् ।
लोकधिक्कारसंदग्धं दक्ष्यामः स्वतेजसा ॥ १२ ॥
एवमध्यवसायैनं मुनयो गूढमन्यवः ।
उपव्रज्याब्रुवन् वेनं सान्त्वयित्वाथ सामभिः ॥ १३ ॥
मुनय ऊचुः ॥ नृपवर्य निबोधैतद्यत् ते विज्ञापयाम भोः ।
आयुःश्रीबलकीर्तीनां तव तात विवर्धनं ॥ १४ ॥
धर्म आचरितः पुंसां वाङ्मनःकायबुद्धिभिः ।
लोकान् विशोकान् वितरत्यप्यानन्त्यमसङ्गिनां ॥ १५ ॥
स ते मा विनशेद्वीर प्रजानां क्षेमलक्षणः ।
यस्मिन् विनष्टे नृपतिरैश्वर्यादवरोहति ॥ १६ ॥
राजन्नसाधमात्येभ्यश्चौरादिभ्यः प्रजा नृपः ।
रक्षन् यथा बलिं गृह्णन्निह प्रेत्य च मोदते ॥ १७ ॥
यस्य राष्ट्रे पुरे चैव भगवान् यज्ञपूरुषः ।
इज्यते स्वेन धर्मेण जनैर्वर्णाश्रमात्मकैः ॥ १८ ॥
तस्य राज्ञो महाराज भगवान् भूतभावनः ।
परितुष्यति विश्वात्मा तिष्ठतो निजशासने ॥ १९ ॥
तस्मिंस्तुष्टे किमप्राप्यं जगतामीश्वरेश्वरे ।